

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONSTANTINESCU, EVA

Departe de lună / Eva Constantinescu. - București:
Semne, 2018

ISBN 978-606-15-1162-4

821.135.1

Copyright © 2018

Toate drepturile și responsabilitățile
asupra conținutului aparțin autoarei.

Editura SEMNE

Str. Barbu Delavrancea nr. 24

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 318 83 44

email: office@semneartemis.ro, web: www.semneartemis.ro

Difuzare: Tel./Fax: 021 223 41 16, 021 311 49 36

email: semneartemis@yahoo.ro,

difuzare@semneartemis.ro

Tiparul executat la S.C. SEMNE '94 SRL

Tel./Fax: 021 667 08 20

București, 2018

EVA CONSTANTINESCU

DEPARTE DE LUNĂ

SUSPINÂND...

EDITURA
SemnE

Cuprins

Florilegiu liric...	5
De m-aș întoarce...	7
Cine te mai știe...	8
Vreau să te uit...	9
A fost să fie...	10
De-am să mai trec...	11
N-am să te pot uita...	12
În primăvara cea...	13
E plin văzduhul...	14
Trecătoare umbre...	17
Nu te mai știu...	18
Neliniștit, dar...	19
Cine credea...	20
Încă mai vii...	21
De aproape un secol...	22
E-atâta poezie...	25
Mă tulbură gândul	26
„Prelinsul țipăt”	27
Khayyam, bătrâne...	28
De-am adormit...	29
Un mînz sălbatic...	30
Nici n-am visat...	33
Ești lângă mine...	34
Cântec...	35

Ca ieri.....	36
M-ai însoțit.....	37
Când ne-ntorceam.....	38
De multă vreme.....	41
Știu, timpul.....	42
Filele albe.....	43
De vei mai trece.....	44
E noapte-n jurul meu.....	45
De-am să mă-ntorc.....	46
Încă te caut.....	49
Știu.....	50
Încă o toamnă.....	51
De-am fost o clipă.....	52
Nu mi-ai „ghicit”.....	53
Mă-ntorc din nou.....	54
Vai, toamna ta.....	57
Când te plângeai.....	58
Mi-am pierdut mintea.....	59
Cât am dorit.....	60
Am fost zvârlită-n lume.....	61
În ziua ceea.....	62
Încă tânjesc.....	65
Acum când anii latră.....	66
Mi se pare.....	67
Poate aștepți.....	68
Cum ai crezut.....	69
Poame amare.....	70
Să știi.....	73
Doar clipă în veșnicie.....	74
De mult nu știu.....	75
Îngrijorată.....	76
La primăvară.....	77

O iarnă târzie.....	78
Te-ai stins.....	81
În visul meu.....	82
Monolog.....	83
Unul.....	84
Scrisorile mele.....	85
Cum am aflat.....	86
Prin lumea lor.....	89
N-am plâns atunci.....	90
N-am învățat.....	91
Ce gând neînțeles.....	92
Iar am plecat în vise.....	93
Prin ramuri despletite.....	94
Mă întreb mirată.....	97
Știam că sunt străină.....	98
În eroare.....	99
Încă mă întreb.....	100
De unde vine.....	101
Istorie...?.....	102
Ieri.....	105
Aceași „ambianță”.....	106
Nădejdea.....	107
Mereu în grabă.....	108
De-atâta oboseală.....	109
Alt monolog.....	110
Flori de iasomie... poame amare.....	113
Ploaie de vară.....	114
Cine era.....	115
Nu te mai chem.....	116
Ca stele căzătoare, cuvintele.....	117
La bal.....	118
De la o vreme.....	121

Când benere	122
Încă „te văd”	123
Mai des ca altădată... ..	124
În toamna mea.....	125
De-atâta dor.....	126
Voiai odată... ..	129
O vară bolnavă.....	130
Suntem iar împreună... ..	131
Încă exiști.....	132
Parcă privești.....	133
O lume de iubire.....	134
Să nu mă chemi.....	137
Mamă... ..	138
A ajuns la mine.....	139
Pe umerii mei.....	140
În seara asta... ..	141
De când erai copilă... ..	142
Când am să plec.....	145
Depart de lună, suspinând... ..	146
Dacă ai plecat... ..	149
Ne-am întâlnit cândva.....	150
Zadarnic... ..	151
Că timpul nu există.....	152
Să fii îndrăgostit.....	153
Să fi fost basm...?.....	154
Te furișezi în mine.....	155
Nici tu nu m-ai uitat... ..	156
Se apleacă cerul... ..	159
De câte ori.....	160
În fiecare zi... ..	161
S-a înserat... ..	162
De voi afla.....	163

Timp... anotimp.....	164
Ai vrea... ..	165
Dușmanul cu mantie regească... ..	166
Ignoranța.....	169
Să amânăm „sine die”	170
Bizara alternanță... ..	171
De ce-ai venit... ..	172
Am fost sortiți.....	173
Deschis la prima filă... ..	174
Prea multă vreme... ..	175
Am cochetat.....	176
Mirajul întoarcerii.....	177

Florilegiu liric...

„De m-aș întoarce” își intitulează Eva Constantinescu prima poezie a noului său volum și în cele paisprezece versuri citim profesiunea de credință a unei poete ce nu se sfiște să mărturisească procesul fuzional dintre drumul unei vieți și universul care i-a zămislit ființa. E acea „întoarcere în timp” care i-a încercat pe toți cei care, de la acel „mijloc al vieții” au simțit neliniștea sufletească ce-i îndemna să arunce „peste uitare-o punte”, așa cum autoarea însuși spune în florilegiul liric pe care îl trimite astăzi cititorilor săi.

În calea uitării care se pogoară fără voia noastră și erodează momente ale vieții fie întunecate de încercări dramatice, fie luminate de caratele fericirii, Eva Constantinescu nu este copleșită de o durere strident clamată și nici nu se situează într-una din gamele euforiei. Ea scrie o poezie a sentimentelor complexe, contradictorii chiar. Acest lucru se vede nu numai din poezia care deschide volumul și în care mărturisește dorința de a se „întoarce”, ci și în alte versuri, precum cele ce poartă titlul „Ai vrea”. Aș spune mai mult, această dorință reprezintă un adevărat laitmotiv al volumului. Paradoxal, la un moment dat, și încă din primele pagini ale cărții, poeta nu-și poate reprima un sentiment care îi tulbură sufletul și exclamă: „Vreau să te uit”. Să aflăm aici o negare a gândurilor poetei? Dimpotrivă, aflăm dimensiunea morală care caracterizează „mărturisirile” unui „suflet de femeie”, ce trăiește zbulciumul

ce a marcat anii săi începând dintr-un trecut îndepărtat. Dar nimic nu s-a înecat în vârtoarea timpului. Caracteristică în acest sens e poezia „Cine credea...”, în care prezentul, trecutul și viitorul se îngemănează, păstrându-și fiecare conturul sufletesc. Bucuria reîntâlnirii „în amintiri, în gânduri”, dar și al revenirii „cu zâmbetul șagalnic ademenind tăceri” nu poate înlătura temerile ce se insinuează privind momentele când „străini și singuri, demult plecați din lume, vom fi poeme triste ...”.

Evocarea căreia îi este dedicată o anume poezie, precum în vechile alesături ale artistului popular, o aflăm întretesută cu naturalețe, firesc, cu spontaneitate și cu o anume concretețe. Mărturie a faptului că universul ce s-a întipărit în sufletul poetei, face parte din ființa ei și îl evocă acum cu regretul că timpul a dus viața pe alte cărări. Dar ce a văzut, ce a îndrăgit „năzdrăvana copilă” nu a fost mistuit de timpul care a trecut. Și aceasta pentru că atunci s-a plămădit sufletește o ființă umană, s-au țesut vise, s-au sedimentat credințe, pe care aluviunile anilor, împlinirile și loviturile destinului n-au reușit să le clintească.

Este sentimentul cu care încheiem lectura volumului „Departate de lună suspinând”, prin care Eva Constantinescu dovedește că poezia sa izvorăște din credințele perene, pe care nimic nu le-a ofilit.

Valeriu Râpeanu

De m-aș întoarce...

De m-aș întoarce spre „atunci” vreodată
Aș arunca peste uitare-o punte,
Aș căuta urcușul potecilor de munte,
Poarta spre cer și țarina călcată

De pașii năzdrăvanei copile ce-aduna
Gingașe flori de câmp și buruiene
Să-mpodobească plete cosânzene
Ori să hrănescă guri pe undeva

Prin șură, prin cotețe ori prin casă,
Când ochii blânzi și inima voioasă
Lumină risipeau pe-un fermecat ogor.

Dar, cine știe dacă îmi va fi ușor.
Pierdută-n timp, micuța mea crăiasă
E-acum numai suspinul ei de dor....

Cine te mai știe...

Cine te mai știe, fătuță de la sat,
Cu ochii limpezi, cu un surâs ușor...
Mă uit în urmă, timpul să-l măsoar,
Dar anii sunt mulți, socoata le-am uitat.

Catrința cea lungă și iia ta cu flori
Demult stau într-o ladă de stejar,
Că nimeni nu le-mbracă, nici măcar
De hramul mănăstirii... la alte sărbători...

Broboada dragă, șalul de cașmir,
Și poalele brodate de tine fir-cu-fir,
Smerite încă așteaptă să iasă pe afară,

Dar iarna-i lungă și doar la primăvară
Se va-ndura vreo zână să le pună
Pe-un trup de abur, la răsărit de lună...

Vreau să te uit...

Vreau să te uit, să nu mai știu de tine...
De-ai fost ori de n-ai fost, de te-am visat...
Dar vorbele-s nebune, să le arunc îmi vine,
Ori să le spal și-n grabă, la uscat

Să le atârni în pomii ce-au înflorit devreme,
Iar gândul să-l trimit departe, pe neștiute văi
În lumea largă, ca-n veci să nu te cheme
Pe când visez pierdută, ori când alerg pe căi

Pe care numai dorul nebun le mai străbate.
Să fiu... numai cu mine în mistica cetate
Prin care suflă vântul cel nordic și hain...

Să nu aud de tine. Rămână deci uitate
Cărările de munte, tainicul lor suspin,
Să-mi aflu iară tihna și altarul să mă-nchin.

A fost să fie...

A fost să fie să te-nsoțesc prin lume
Statornică, tăcută, dar vie ca un gând
Ce înfioară tainic și mângâie pe când
Visezi câte-odată la nu-știu-ce anume...

A fost să fie să te surprinzi cătând
În amintiri, imagini cu râurile-n spume
Din primăvara ceea... și dorul fără nume
Ce-ți bântuie adâncuri, singurătăți, plăpând

Precum o rază ce-ndepărtat se-arată,
Când lumea e doar umbră în zarea ei.
Ori, poate-a fost să fie ca niște stânjenei

Din altă primăvară, ce te-a privit mirată
Cu ochii ei albaștri de întristare grei,
Din versul meu năsturșnic să răzbată...

De-am să mai trec...

De voi mai trece iară prin locurile-acele
Pe unde-am fost cu tine mai demult,
Cu zarea împreună aș vrea să mai ascult
Cum ciripesc voioase perechi de rândunele

Când săgetează cerul în zborul lor pieziș.
Iar tu să fii pe-aproape, aproape să te știu,
Cu zâmbetul șăgalnic ce nu pot să-l descriu,
Glumind ca altădată c-un năzdrăvan frunziș...

Prin locurile-acele de-am să mai merg odată,
Aș netezi cărarea ce ne-ascundea șireată
De norii curioși care pândeau de sus...

Va fremăta pădurea de amintiri furată
Și-un soare melancolic va luneca spre-apus
Lăsând în umbră taina suspinului ascuns...

N-am să te pot uita...

N-am să te pot uita, după cum știi.
Vor trece ani și ani cum au trecut...
O broderie veche cu firul descusut
Va contura răspântii de vise încă vii.

Tăceri vor dormita pe sub păduri,
Când dorul va mai rătăci pe drum,
Făcând mereu dintr-un „atunci”, „acum”,
Ori, întrebând retoric „Mai înduri?”

Ce-am să răspund? Numai suspinul mut
Și pleoapele aplecate în ultimul sărut
Vor mai ofta, sau poate-am să tresar...

Iar nopțile-nstelate și luna iar și iar,
Vor însoți pustiul din necitita carte
În sunete de flaut pierdute, estompate...

În primăvara ceea...

În primăvara ceea în care ascultai
Cum suspina pe-aproape un singuratic nai
În primăvara ceea ce limpezea izvoare
Și risipea-n neștire miresme-mbătătoare...

În acea primăvara, eram oare cu tine
Ascunsă-n dor și-n gândurile pline
De tainica lumină ce mângâia albastră
Tot cerul tău cu soarele-n fereastră...?

Voi fi fost iarba ce se-așternea-nainte,
Ori poate, glasul ce-ți aducea aminte
De-un pârlăuș, de-o liniște mirată... ?

Știai... eram acolo, sfioasă și cuminte
Ca taina fără nume ce chipul își arată
Când ațipește clipa lăsându-se furată...

E plin văzduhul...

E plin văzduhul de un miros de soc
Iar în livezi, prin preajmă, cireșile se coc...
E seara liniștită, cu luna bălană la pătrar,
Surprinsă doar de pasul prea măsurat și rar

Al unui trecător în drumul lui spre casă.
Sunt singură din nou și tulbure m-apasă
Un gând năstrușnic ori poate-un vis ciudat
În care sunt cu tine pe-un țărm îndepărtat...

Am ațipit, ori poate sunt limpede și trează
De-aud Calea Lactee în sine cum vibrează
Dinolo de-ntuneric, la prea mulți ani-lumină...

De ești încă pe-aproape, în liniștea deplină,
Redă-mi te rog, uitarea și linul somn al ierbii,
Nimic să nu mă doară când mă vor paște cerbii...

Trecătoare umbre...

Povestea cea singulară care m-a îmbătat demult
E ca o doină plânsă-n noapte ce nu mă satur s-o ascult.
Din sălcii vântul o sloboade și mi-o trimite iar și iar,
Cu albul sfintelor broboade, de peste munți, ce temerar

Se-nalță iarna pân-la ceruri și-n curăție se închină
De pe căruntele creneluri, Divinității, ce-I Lumină
Și „Viață Pururi Fiitoare”, Nădejde, Veșnică Iubire...
Doar noi, țărâna cea din care ne tragem pasagera fire,

Uitând desăvârșirea Terei, a zării ei ce ne-a fost mamă
Plătim netrebniciei, urii, mereu, mereu aceeași vamă
Și nu știm Timpul cum ucide, încetișor, fără să spună

Că suntem trecătoare umbre și creste valului de spumă
Care în flux sărută malul, făr-a băga măcar de seamă
Când raza lunii îl privește și ca în glumă îl destramă...

Nu te mai știi...

Nu te mai știi, dar gravă, insistentă
Mă caută privirea ta pe căi uitate,
Prin ani-lumină o simt cum mă străbate
Din depărtări stelare ciudată și ardentă...

Mă săgetează tainic și nemilos își trece
Prin inima mea dorul nestăvilat și greu.
Mă pierd atunci și scapăr de parcă n-aș fi eu
Ci doar o rază stinsă, îndepărtată, rece,

Pe care-o-nsuflețește o stranie lumină...
Nu te mai știi, dar gândul de vis mi se anină
Plângând în versuri... boante și fără de-nțeleș,

Dar, undeva, pe-aiurea, tăcerile își țes
O pânză prea firavă, prea tainică, prea lină,
Prin care chiar și zorii se mistuie când ies...

Neliniștit, dar...

Neliniștit, dar blând, spiritul tău
Plutește iar în preajma mea, se pare.
Tăcerea lui ciudată, deloc întâmplătoare
Mai cerne în taină... binele din rău.

De te-aș putea uita cum uită vântul
Poiana peste care s-a zbunguit o clipă,
Aș fi iar dimineața purtată pe aripă
De îngerul luminii survolând pământul.

Aș fi iar valul întrebător trecând
Pe lângă țărnul ce se privește-n ape
Din unda lor, iubirea să-și adape...

Pierdute atunci în vise, clipele torcând
Vor luneca sfielnic, aproape, prea aproape
De tandra armonie clipocind în gând...